

ПОСЛАНИЦА БРАТУ

Како ти је, мој велики брате,
тамо где те нико
рођеним не зове
Тамо где у прикрајку седиш
и глумиш сину и оца и мајку
Како ти је тамо
где те за сироче сматрају
без игде икога
Тамо где ни помена нема
о твојој породици
о твојој мајци
Тамо туђу сестру зовеш својом
Како ти је када крвариш руке
на послу
радећи са стаклом
Крв помешана са прљавштином
Црвено-црна,
то је твоја боја
А ја те у белом памтим
са двадесетак кила мање
Без браде
Без бора
Са широким бисерним осмехом на лицу
Дотераног
Још и данас осетим твој парфем
када неко прође
А тако је гушио
и сметао
и нервирао,
као и ти.
Љутила бих се на тебе
јер би ми појео павлаку

или остатке фила за облатне,
једини колач који нам је мајка правила
и то два пута годишње
Опет веју снегови
Сетиш ли се да ти се мајка зове
Снежана
Ујутру кад журиш на посао
по овој хладноћи
Зна ли твој син да каже тетка
Сетиш ли се да се неко родио
шеснаест година након тебе
да ти квари живот
Сетиш ли се да си се са неким дерлетом
додавао балоном
и никад није било доста
Сетиш ли се да си том деришту
доносио пицу са посла
Пица више није тако укусна
као некад
Ништа више није као некад
То дерле се сада удаје
а на свадби нема брата
нема заштите
нема уточишта
Плачеш ли јер се удајем
од среће или туге
Што би плакао
још једна глупост у низу
То дериште само прави грешке,
удара главом о зид
и после се каје
Каје се и јер није било уз тебе
кад је требало,
кад се очекивало
А ипак сада себично очекује
да ти будеш ту
Крајње незахвално
Али у мислима си увек ту
Сваки наш разговор

проживљавам хиљаду пута
премда се није десио
ниједан
од онда
Тако бих ти похитала у загрљај
и исплакала у њему океан
али не могу,
не желим,
не смем да каљам твоју белину
у њој желим да те памтим
Црвено-црна није твоја боја
не желим да јој дозволим да буде.

Драгана ЛИСИЋ